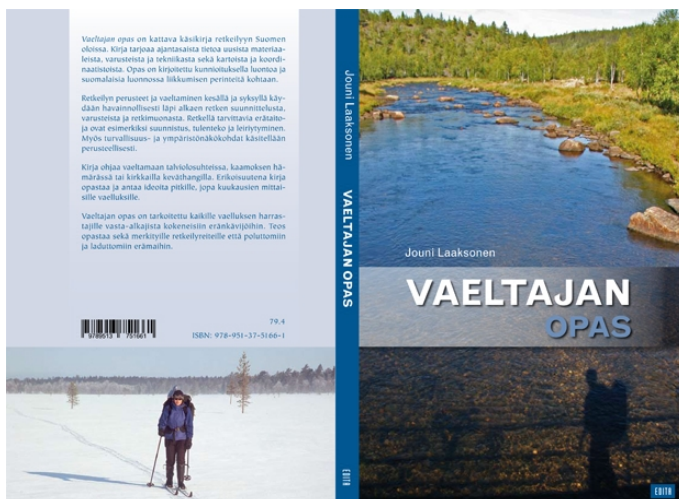

Jouni Laaksonen
Vaeltajan opas
Edita 2008

Kerään tälle sivulle kirjan arvosteluja eri lehdistä. Arviot ovat aikajärjestyksessä, ensimmäinen ylinnä ja tuorein alinna.

www.iki.fi/jel/at/kirjat.htm

Kauppalehti 19.5.2008, Antti Mustonen:

Väkevää elämää erämaassa

Elämä maistuu erämaassa aidommalta, väkevämmältä. Jokaisen päivän tarkoitus on kirkas, kirjoittaa eräopas, tietokirjailija Jouni Laaksonen tuoreessa Vaeltajan oppaassaan.

Laaksonen sanoihin on helppo yhtyä. Sivujen edetessä lukija alkaa kuin varkain suunnittelemaan omaa reissua Lapin kairoihin.

Vaeltajan opas on sopivan laaja katsaus Suomessa vaeltavan retkeilijän tarvitsemiin erätaitoihin. Laaksonen on kirjoittanut kirjansa kunnioittaakseen erityisesti suomalaista luonnossa liikkumisen perinnettä.

Yleisopas hyödyttää erityisesti aloittelijoita, mutta arvokasta tietoa on tarjolla myös patikointia aiemmin harrastaneille. Opas neuvoo erätaitojen perusteet kaikkina vuodenaikoina. Varusteet, retkiruoka, tulenteke, suunnistaminen ja turvallisuusasiat käydään läpi riittävän seikkaperäisesti.

Pidemmälle ehtineelle kirjan parasta antia ovat useamman viikon vaelluksista ja eräkilpailuista kertovat luvut.

Laaksonen pohtii vaeltamisen ja luontokoke

muksien merkitystä suomalaisille ihmisille.

Luonnon kunnioittamisen teema on oleellinen erityisesti nykyisessä kulutukselle perustuvassa ajassa. Laaksonen pitää tärkeänä retkeilyharrastuksen lisääntymistä, sillä omien kokemusten kautta luonnon arvo on laajempi kuin vain raaka-aine- ja energiavarasto.

"Vaeltaja ei tunne itseään kuluttajaksi, vaan ihmiseksi", kirjoittaa ansioitunut retkeilyoppaiden kirjoittaja Laaksonen.

Tärkeä huomio kirjassa on, etteivät äärimmäiset haasteet vaadi paljon rahaa tai matkustamista maapallon toiselle puolelle. Pohjoisten erämaiden kokemusten parissa voi viettää helposti viikkoja.

Laaksonen teokselle on paikkansa, vaikka Olli Aulio on kirjoittanut aiheesta oman pikkujättiläisen. (*Suuri retkeilykirja*, Gummerus.)

Suomalainen näkökulma ja ajantasainen varustetieto antavat syyn Vaeltajan oppaan julkaisemiseen. Kirjassa on huolella laadittu lähde luettelo, jonka avulla lukija pääsee halutessaan yksityiskohtaisemman tiedon äärelle.

Keskisuomalainen 25.5.2008, Martti Ratia:

Jokaisen vaeltajan käsikirja

Retkeilystä työkseen kirjoitettava kuhmolainen Jouni Laaksonen on onnistunut haasteessaan: hän on tehnyt niin aloitteleville vaeltajille kuin konkareille soveltuvan oppaan. Laaksonen vyyryttää kirjassaan sellaisen määrän neuvoja, vinkkejä ja kokemuksia, että lukija hengästyy.

Hän käy läpi vaeltamisen sulan maan aikaan, talvivaellukset, pitkät vaellukset ja eräkilpailut. Vaikka kirjan nimessä on sana vaeltaja, kirja käy myös retkeilijöille. Opas on tehty Suomen tuttuihin oloihin ja tukeutuu meillä jo vuosi satoja hyviksi koettuihin neuvoihin. Sillä jossain

Lapin erämaassa on kovin erilaista samoilla kuin vaikkapa Keski-Euroopan ruuhkaisilla ja kuluneilla urilla.

Hyvien vinkkien lisäksi kirjan kuvitus opastaa paljon: kerrankin kuvissa on selittävät ja opasta täydentävät kuvatekstit. Jokainen joka aikoo pihapiiriään kauemmaksi luontoon, saa kirjasta paljon irti ja voi hyödyntää lukemaansa jo viikonlopun patikkaretkellä. Kirjan lopussa on mielenkiintoisia tarinoita vaeltajilta, jotka ovat kävelleet, hiihtäneet tai meloneet Suomen päästä päähän.

Retki-lehti 5/2008, toukokuu, Joel Ahola:

Konkarin vinkit

Joka vuosi kirjakauppoihin ilmestyy uusi opus, joka johdattaa retkeilytaitoihin. Tähän, osin kuuluneeseen aiheeseen Vaeltajan opas tuo ennen näkemättömän lähestymistavan ja raikkaan poikkeuksen.

Jouni Laaksonen tunnetaan retkeilykohteita ja autiotupia käsittelevistä teoksistaan. Uudessa oppaassaan hän johdattaa lukijan ensin sulanmaan vaelluksille, mutta taitojen karttuessa sivakat suunnataan kaamoksen pimeyteen ja hohtaville keväthangille.

Opas tarjoaa vasta-alkajalle aimo annoksen retkeilyn perustietoutta varustevalinnoista leiri elämään, mutta kokenutkin kulkija ammentaa

Aamulehti 3.6.2008, Juhani Nurmi (hieman lyhentäen):

Nuori Jouni Laaksonen on jo vanha tekijä vaeltajana ja kirjoittajana. Uunituore Vaeltajan opas kattaa lähes kaiken, mitä otsikon alle voi kuvitella: retkeilyn filosofia, varusteet, muona, suunnistus, leiriytyminen, talviretkeily... ja myös tärkeä luku "Retkeilijä ja luonnon-suojelu".

Laaksonen asiantuntemus on hankittu vaelluksilla kaikkina vuodenaikoina ja kaikissa ke-

Latu ja Polku 4-5/2008, Eerikki Rundgrén (lyhentäen):

- - Kokemusta pitkistä ja vaativista vaelluksista kotimaan kamaralla siis löytyy vaikka kuinka paljon. Tämän kokemuksen Laaksonen myös osaa jakaa lukijoille.

Vaeltajan oppaassa on kaikki oleellimmat retkeilijän perustiedot ja -taidot. Laaksonen opastaa viisaasti vasta-alkajaa etenemään ja kehittämään taitojaan rauhallisesti.

Jouni Laaksonen uusinta kirjaa voi jo nyt pitää pienenä merkkitaipauksena suomalaisessa retkeilykirjallisuudessa.

Kysyntää Vaeltajan oppaalle siis varmasti löytyy! Retkeily- ja ulkoiluharrastukset kasvattavat jatkuvasti suosiotaan mutta kaupungistuneen

Helsingin Sanomat 9.6.2008, Mikko-Pekka Heikkinen (hieman lyhentäen):

Opas vie vaeltamaan kädestä pitäen

Suomi on eräkohde. Se unohtuu helposti ostoskeskusten ja perheasuntojen välejä suhatessa.

Jos tekee mieli tutustua maamme todelliseen olemukseen eli korpiseutuihin, tarjoaa valtiotalta erinomaiset puitteet eli kansallispuistot. Ja niille kunnan käyttöoppaat.

Edita on viime vuosina julkaissut erinomaista opusta nimeltä Suomen retkeilyopas. Se esitte-

lee retkeilijän mansikkapaikat.

Nyt retkeilyoppaan toinen kirjoittaja Jouni Laaksonen on tehnyt Vaeltajan oppaan. Kirja perehdyttää vaellusharrastukseen kädestä pitäen: miten, mitä päälle, mukaan ja miksi.

Sävy on neutraali eikä tunnu kokeneestakaan vaeltajasta paapovalta.

Kirjassa kerrotaan suurin piirtein kaikki mitä vaeltamisesta tulee mieleen kysyä.

kirjan sivuilta monta uutta vinkkiä tai kiintoisaa näkökulmaa.

Kirjoittajan luontoa ja muita retkeilijöitä kunnioittava asenne loistaa riveillä ja niiden välissä. Laajat katsaukset turvallisuuteen ja luonnon-suojeluun kasvattavat vaeltajan vastuuntuntoa itseään, kanssakulkijoitaan ja ympäristöään kohtaan.

Teos lukeutuu vuoden retkeilykirjallisuuden valioihin. Teksti huipentuu pitkiin eli yli kolmen viikon vaelluksiin. Kirjoittaja on tehnyt itsekin reilun parin kuukauden talvivaelluksen ja esittelee runsaat 30 suomalaisten pitkää seikkailua kotimaassa ja Skandinaviassa.

leissä. Kirjan kieli on rikasta ja ilmaisuvoimaita. Siinä on vahva kokemuksen maku ja omat mokatkin kerrotaan opiksi otettaviksi.

Tekstissä on virkistävä filosofinen ote, sillä yleensä opaskirjat ovat teknisiä. Varusteet eivät ole retkeilyn ydin, vaan vaeltamisen sisältö on aivan muualla.

Yksi Vaeltajan oppaan mielenkiintoisimmista luvuista on pitkät vaellukset.

nykysuomalaisen erätaidot eivät välttämättä pysy enää harrastusten perässä. Moni joutuu jättämään syrjäisemmät luontokohteet väliin, kun taidot eivät riitä poikkeamaan merkittyjen reitien ulkopuolelle.

Tähän ongelmaan Vaeltajan opas tarjoaa mainion avun. Laaksonen ohjeilla vasta-alkajakin uskaltaa lähteä pidemmille vaelluksille harjoiteltuaan ensin helpommilla reiteillä.

Kirja löytää tiensä takuuvarmasti myös kokenempien vaeltajien käsiin. Kenellä tahansa riittänee kehitettävää omissa taidoissaan ja kokeneen vaeltajan ohjeita on aina miellyttävä lukea.

Puistoväki 3/2008, syyskuu, Lasse Lovén

(hieman lyhentäen):

Tiekartta umpihangen ystäville

Kokenut vaeltaja Jouni Laaksonen haluaa siirtää erätaitonsa ja vaellusmietteensä muiden samanhenkisten iloksi ja hyödyksi Vaeltajan oppaassa.

Kirjan neuvot auttavat kaikkia lihasvoimalla vaeltavia retkeilijäryhmiä. Tekstin vahvuuksia on nykyaikaisen retkeilyn tekniikan selkeä esittely; tietoa tulee uudesta kartta- ja koordinaattijärjestelmästä, retkeilyvarusteista ja materiaaleista. Monipuolisuudessaan ja systemaattisuudessaan kirja sopii jopa vaelluskoulun oppikirjaksi, jos sellainen kulttuurikeskus joskus saadaan suomalaisen vaelluskansan käyttöön.

Laaksonen esittelee laajan ja innostavan esimerkkikokoelman kotimaisia ja kansainvälisiä vaelluksen huippusuorituksia. Vaeltajalle tärkeää on liike sopivaan ja miellyttävään tahtiin sekä tasapaino jalan, käden ja ajatuksen liikkeen välillä. Tässä hengessä hän siteeraa muita vaeltajia, kuten H. B. Reimsiä: ”Vasta magneettisella pohjoisnavalla olimme ymmärtäneet suurimman haasteemme – nöyryyden”.

Uuden vaellusoppaan perustiedot ovat osa

Nuorten Luonto 5-6/2008, marraskuu, Kirsi

Eskelinen (hieman lyhentäen):

Kairoihin kunnioituksella

Uusi Vaeltajan opas tempaa heti mukaansa, toisin kuin useat vastaavat tietopläjäykset. Suunnistuksesta, leiriytymisestä, retkeilyvarusteista ja erätaidoista tulee sujuvan kerronnan soljuessa kuin vaivihkaa uutta tietoa. Kappaleiden alussa olevat vuosisadankin takaisten vaeltajien, kuten I.K. Inhan ja Samuli Paulaharjun sitaatit siivittävät tunnelman aina uuteen aiheeseen.

Jouni Laaksonen käy seikkaperäisesti läpi vaelluksen suunnittelun ja toteuttamisen vaiheet, ja esimerkiksi kompassin käytöstä tai eksymisestä selviytymisestä saa uutta tietoa moni kokeneempikin suunnistaja. Tekijä ei lähde missään aihepiirissä veren maku suussa paahtamista ihannoiville linjoille, vaan korostaa nöyryyttä, turvallisuusnäkökohtia ja omien ra-

suomalaista kansanperintöä. Se kiteyttää repuun sopivaan kokoon pohjoisen metsäkansan selviytymistaidot erilaisissa erämaaosuhteissa. Kulttuuridokumenttina kirjalle voi odottaa kysyntää myös kansainvälisesti – jos se joskus, kuten toivon, voidaan kääntää jollekin yleiskielelle. Teksti opastaa kulkijaa niin helpoilla kesäkeleillä ja merkityillä reiteillä kuin myös kaamosajan rankoilla talvivaelluksilla, jolloin on osattava tehdä tulet märästä tunturikoivusta.

Vaeltajan luontosuhdetta Jouni Laaksonen kuvaa moniulotteisesti ja harkiten. Tämä tapahtuu tyylikkäästi valittujen sitaattien kautta: ”Oli hieno tunne aina tunturin harjalta katsoa taaksepäin (M. Rekola)” tai ”Pääsin sisälle suureen erämaahan ja olin osa sen oikkuja (A. Kurola)”. Kirjoittaja itse toteaa suvaitsevasti, että retkeily ei koostu joukosta ehdottomia sääntöjä ja ainoita oikeita varusteita. Hän esittää kirjoittamisensa tärkeimpänä motiivina toiveen, että kirjan luettuaan joku saisi kipinän lähteä metsään, innostuisi retkeilemään, rakastuisi luontoon. Tähän toiveeseen voin mielihyvin yhtyä.

jojen tiedostamista, olipa kyseessä sitten aloitteleva retkeilijä tai vuosia kairoja kulkenut konkari.

Hienointa Vaeltajan oppaassa on mielestäni luonnonsuojelua korostava ote, joka kulkee pohjavireenä läpi koko kirjan matkustusvaihtoehtojen valinnasta vesien puhtaana-pitöön. Kirja pukee sanoiksi sen, mitä itse on monesti miettinyt: on sekä meidän vaeltajien että erämaiden onni, että vaeltamisesta ei koskaan tule massojen harrastusta.

Luontosuhteen syvenemisen Laaksonen kiteyttää osuvasti: ”Viikon vaelluksella kaikki mahtuu yhteen rinkaankin ja sähköä, vesihanaa tai valmisteineksiä ei edes kaipaa. Vaeltaja ei tunne itseään kuluttajaksi, vaan ihmiseksi.”

Erä 14/2008, joulukuu, Pertti Rovamo (hieman lyhenteäen):

Käsikirja vaeltajalle

Erä-lehden retkeilyavustajana toimiva eräopas Jouni Laaksonen on uudistanut ja ajanmukais-
tanut perinteisen retkeilijän oppaan. Jo oli aika-
kin, koska edelliset kattavat oppaat olivat ilmes-
tyneet jo 1960luvulla Kullervo Kemppisen ja
Raimo O. Kojon tekeminä. Retkeilyn perustai-
dot ovat edelleen samat, mutta varusteet ovat
kehittyneet varsin paljon. Siksi on perusteltua
tarkastella koko kenttää uudelleen.

Jounille on syytä antaa tunnustusta viisaasta
näkökulmasta. Hän neuvoo retkeilyn perusasiat
perusteellisesti ja kädestä pitäen. Silti hän ko-
roostaa, ettei retkeily "koostu joukosta ehdotto-
mia sääntöjä ja ainoita oikeita varusteita, vaan
lähes kaikki asiat voidaan tehdä monin erilaisin,
mutta silti riittävän toimivin tavoin".

Suhde ympäristöön on Jounille yksi perus-
asioista. Hän kirjoittaa: "...kun matkustus siis
tuottaa saasteita, olisiko luonnonystävän pa-
rempi jököttää aina kotona? Retkeilyllä on niin

paljon luonnon ja ympäristön kannalta myön-
teisiä seurauksia, että huonojen puolten vaaka-
kuppi jää huomattavasti kevyemmäksi."

Ja hieno oivallus on seuraavakin teksti: "Vael-
luksella eletään monin verron yksinkertaisem-
min kuin arjessa. Jos retkeilyn myötä tapahtuu
jokapäiväisessä elämässäkin edes pieni muutos
pelkistetympään, vähemmän energiaa vaativaan
ja vähemmän kiireiseen elämäntapaan, ympä-
ristön kuormitus pienenee. Viikon vaelluksella
kaikki mahtuu yhteen rinkkaan ja sähköä, vesi-
hanaa tai valmisteineksiä ei edes kaipaa. Vael-
taja ei tunne itseään kuluttajaksi, vaan ih-
miseksi."

Vaeltajan oppaassa on mielestäni kaikki se
tietotaito, mitä vaellukselle lähtijän tarvitsee
tietää. Lisäksi hyvän hakemiston avulla löytää
helposti tarvitsemansa tiedon.

Kaiken kaikkiaan tässä on hankkimisen
arvoinen käsikirja kaikille retkeilijöille.